

Bemærkninger til lovforslaget

For første gang i 16 år blev der i efteråret 1979 ledighed på en af de tre direktionsposter, som findes i Nationalbanken i henhold Nationalbankloven § 6, idet den 64-årige direktør Frede Sunesen gik på pension fra 1. januar 1980, mens Erik Hoffmeyer og Svend Andersen fortsatte.

Der var herefter naturlig baggrund for at overveje, om det kunne være rigtigt at fortsætte med tre direktører, eller om man skulle benytte lejligheden til at nedsætte direktørtallet til 2, så man med andre ord ikke foretog nogen nybesættelse, men blot lod de to hidtidige direktører fortsætte.

Fremskridtspartiets forslag til lov om at spare én nationalbankdirektør af 9. november 1979 gik ind for denne mulighed. (Førstebehandlingen den 12. december 1979, Folketingstidende 1979-80, 2. samling, forhandlingerne spalte 2191-97).

Folketingets øvrige partier var imidlertid endnu ikke tilstrækkeligt opmærksomme på, at opriften i statsudgifterne var så stærk, at det for at undgå en statsbankerot var nødvendigt med et sporskifte.

Derfor sablede de fremskridtsforslaget ned, se forhandlingerne spalte 2191 ff. Sunesen blev derefter afløst af den 45-årige Ole Thomasen.

Den 66-årige Svend Andersen går nu af pr. 31. marts 1982. Ved nærværende forslag gives der folketing lejlighed til at oprette 1979-brøleren.

Med den økonomiske situation, Danmark befinder sig i, er det overmåde vigtigt, at der udvises den yderste sparsommelighed med offentlige udgifter. I ganske særlig grad gælder dette, når der er tale om at anvende arbejdskraft til noget i sig selv så uproduktivt og goldt som papiradministration. Vejen frem er selvfølgelig dels, at man begynder med at nedsætte antallet af administratorstillinger fra toppen, og dels, at man gør det på så human en måde som muligt – altså som her ved naturlig afgang.

Sagligt er forholdet det, at Danmarks Nationalbank langtfra har så store arbejdsopgaver eller så central placering i samfundsbilledet som tidligere.

For det første medfører den igangværende liberalisering af de internationale betalinger, at valuta-restriktioner osv. er ved at svinde bort, og at der i

det hele taget bliver brug for mindre og mindre kontrol.

For det andet er der vedrørende den økonomiske politik i stigende grad sket en udbygning, så denne tilrettelægges ved langt mere indgående indgreb fra folketingets side. Nationalbankens relative rolle formindskes herved. Dette har jo ført til, at der andetsteds gennem årene er oprettet en lang række nye stillinger, efterhånden som for eksempel arbejdsministerium, økonomiministerium, monopoltilsyn osv. har fået stadig større beføjelser. Modsvaret er selvsagt, at der på de gamle politisk-økonomiske områder – såsom Nationalbanken – sker en indskrænkning.

For det tredje er der efterhånden dukket mangede politisk-økonomiske organer op. Det gælder både i national og international sammenhæng. Eksempelvis kan nævnes den økonomiske vishandsordning og de forskellige organer i forbindelse med EMS, EF, OECD, Verdensbanken osv.

Nationalbankens såkaldte selvstændighed over for statsmagten bliver ikke mindre, fordi den af staten udnævnte formand for direktionen bliver 50 pct. af denne i stedet for som nu en tredjedel.

Naturligvis er det begrænset, hvad der vindes ved at nedsætte Nationalbankens medarbejderstab med én direktør, men en ændring i den lovregel, at der skal være tre direktører, vil åbne sluserne for, at man derefter på det ulovbundne område, der drejer sig om Nationalbankens øvrige medarbejdere, kan følge linjen op og foretage nedsættelser af medarbejdertallet i vidt omfang. Indtrykket af Nationalbankens virke er nemlig, at man ikke har fulgt med i den mandskabsbesparelse, som må være den naturlige følge af indskrænkningen af arbejdsopgaverne, tidens almindelige rationaliseringstendens og EDB-systemers fremmarch. Det er særdeles naturligt, at Nationalbanken – der skal vogte over vor pengepolitik – går forrest med de besparelser på anvendelsen af arbejdskraften til administrative formål, som er hovedmidlet til, at Danmark genvinder den økonomiske styrke, som er nødvendig for, at vi kan blive af med valutaunderskud, arbejdsløshed, højrente osv. I stedet er personaletallet vokset år for år som følger: